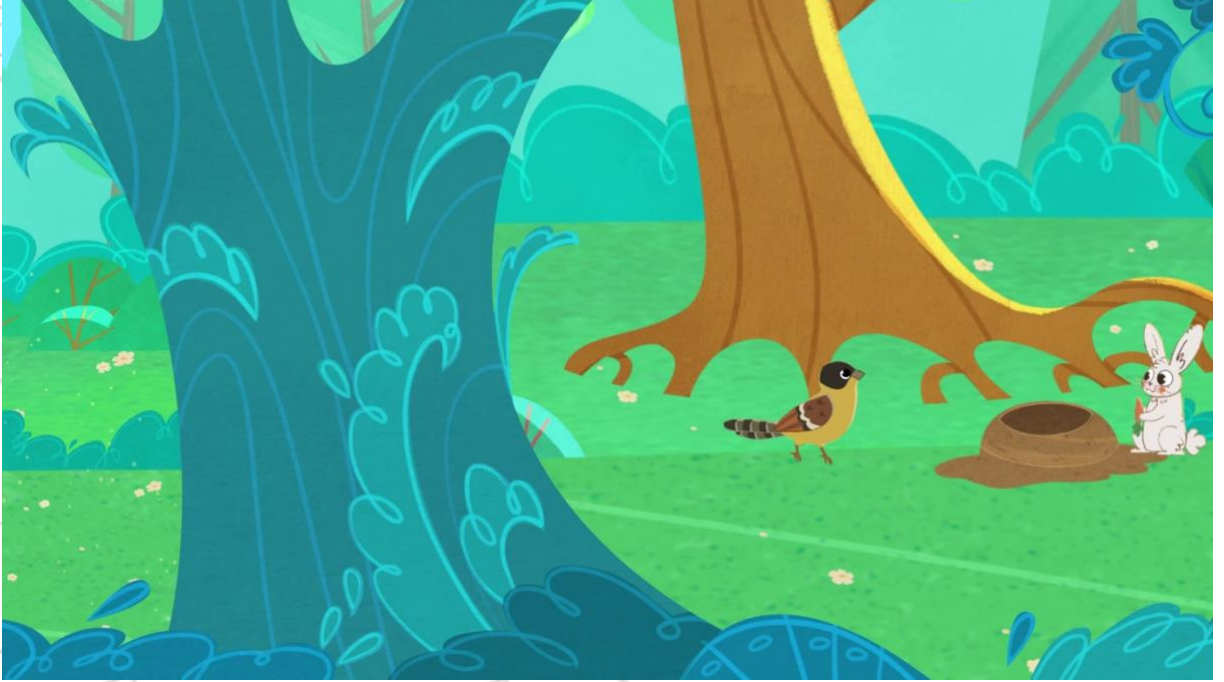

YARALI KİRAZ KUŞU MASALI

Menşei: Anadolu

Armut kavakta, menekşe söğütte iken,
Ayı kuyruğunu sallar iken,
Kurtlarla kuzular kucaklaşıp oynarken,
Pire her bir ayağında doksan dokuz nal ile,
Gökyüzüne masal kapmak için sıçrarken,
Bir masal kapamadı da benim önüme düştü,
Ben de aldım getirdim size anlatmaya...

Bir varmış, bir yokmuş. Çooook uzun zaman önce, uzak diyarlardan birinde türlü türlü ağaçların olduğu kocaman bir ormanda bir kiraz kuşu yaşarmış. Kiraz kuşu kanatlarının ulaşabildiği her yeri gezer, yeni diyarlar keşfeder dururmuş. Yine bir gün oradan oraya uçup gezerken birdenbire dengesini kaybetmiş ve düşüp kanadını incitmiş. “Ahhh!” demiş, “Kış mevsimi de gelmek üzereyken olacak şey değil. Bütün

arkadaşlarım buradan sıcak memleketlere göçerken ben ne yapacağım. Bu kanatla uçamam ki..."

Kiraz kuşu düşünmüş, taşınmış, birazcık da tatlı tatlı kaşınmış; kardan kıştan korunabilmek için en iyisinin, dalları arasında kalabileceği bir ağaç bulmak olduğuna karar vermiş. Ve başlamış ormanda sığınabileceği bir ağaç aramaya. Yürümüş, yürümüş, bir kayın ağacının yanına varmış. Dalına zıplayıp:

"Güzel kayın, kanadım incindi, bu sene uzak diyarlara göçemem. Dallarının arasında barınıp kışı geçirebilir miyim?" demiş.

Kayın ağacı misafir sevmediğini söyleyip reddetmiş ve zavallı kuşun konduğu dalını hızlı hızlı sallayarak onu kovmuş. Çok üzülen kiraz kuşu, bu kez az ilerideki meşe ağacının yanına gitmiş. Kışı geçirmek için bu defa ondan izin istemiş.

Meşe ağacı "Hiç kusura bakma," demiş. "Kuşlar çok gürültücüdür. Bütün kış sesini hiç çekemem."

Kiraz kuşu sessiz olacağına, onu rahatsız etmeyeceğine söz verse de meşe ağacını bir türlü ikna edememiş.

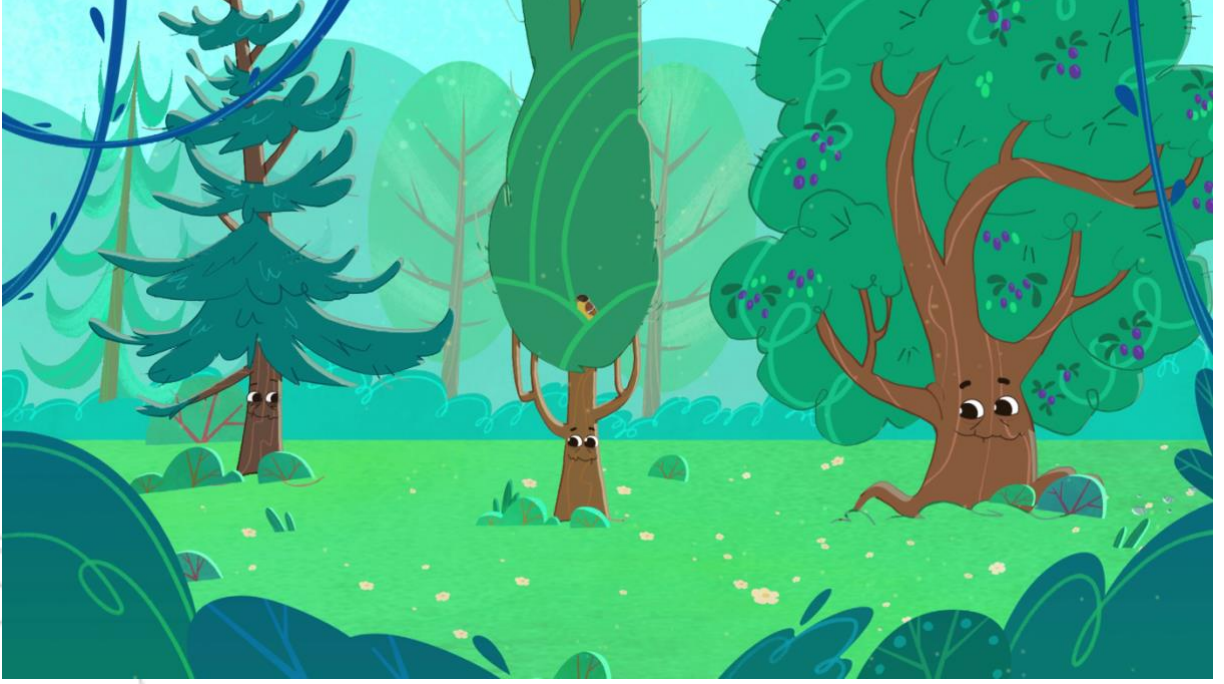
Bizim kuş bu kez güçlkle az ötedeki söğüt ağacına konmuş:

“Güzel söğüt ağacı, sen merhametli bir ağaca benziyorsun. Yaralandım, göç edemiyorum. İzin verirsen bu kış dallarının arasına yuva yapıp sana misafir olabilir miyim?” demiş.

Söğüt ağacı da misafir kabul etmenin hiç âdeti olmadığını söyleyip geri çevirmiş yaralı kiraz kuşunu...

Zavallı kuş başını eğmiş, iyice ağrıyan kanadını tuta tuta, ne yapacağını bilemez halde ormanda yürümeye başlamış. Tam o anda bir ses işitmiş:

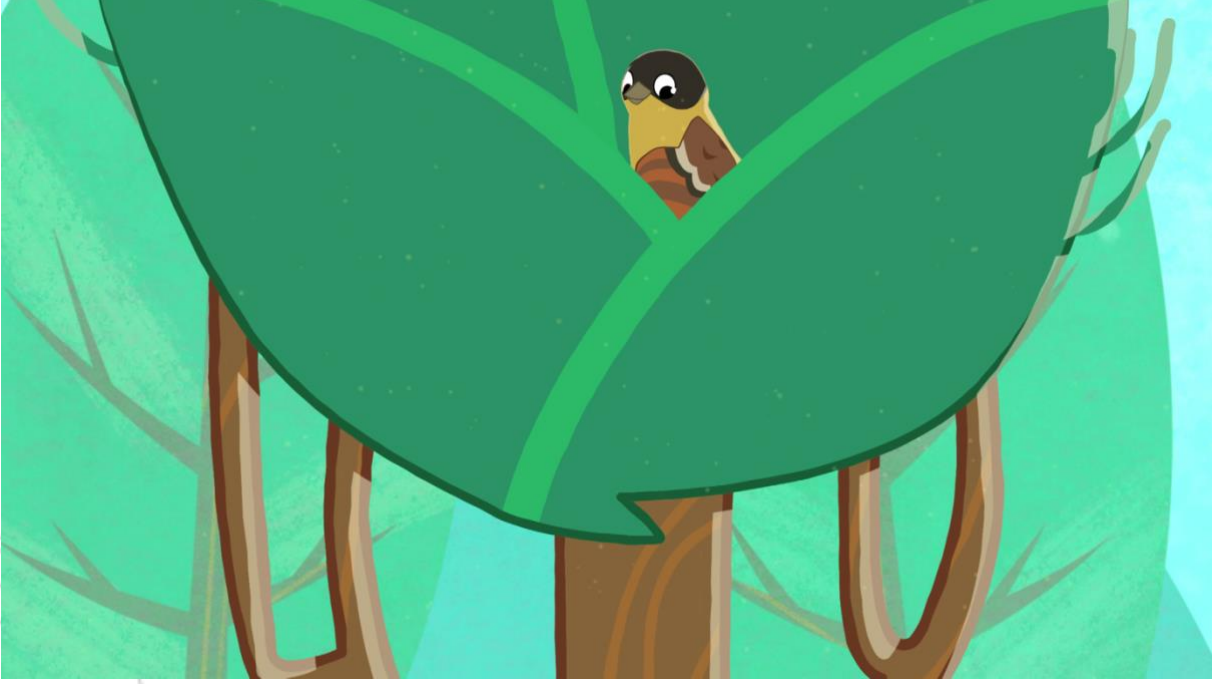
“Kiraz kuşuu! Kiraz kuşuuuu! Gel, ben seni misafir ederim. Dallarımda en sıcak yerde dilediğince kalabilirsin.”

Bu, upuzuuun boyu ile ağır ağır salınıp duran selvi ağacının sesiymiş. Kiraz kuşu sevinçle selvi ağacının yanına koşmuş, zar zor da olsa dallarına tırmanmış.

“Gerçekten bütün kış burada kalabilir miyim?” diye sormuş.

Selvi “Tabii kalabilirsin.” demiş. “Hatta istersen yazın da kalabilirsin. Senin arkadaşlığın beni mutlu eder.”

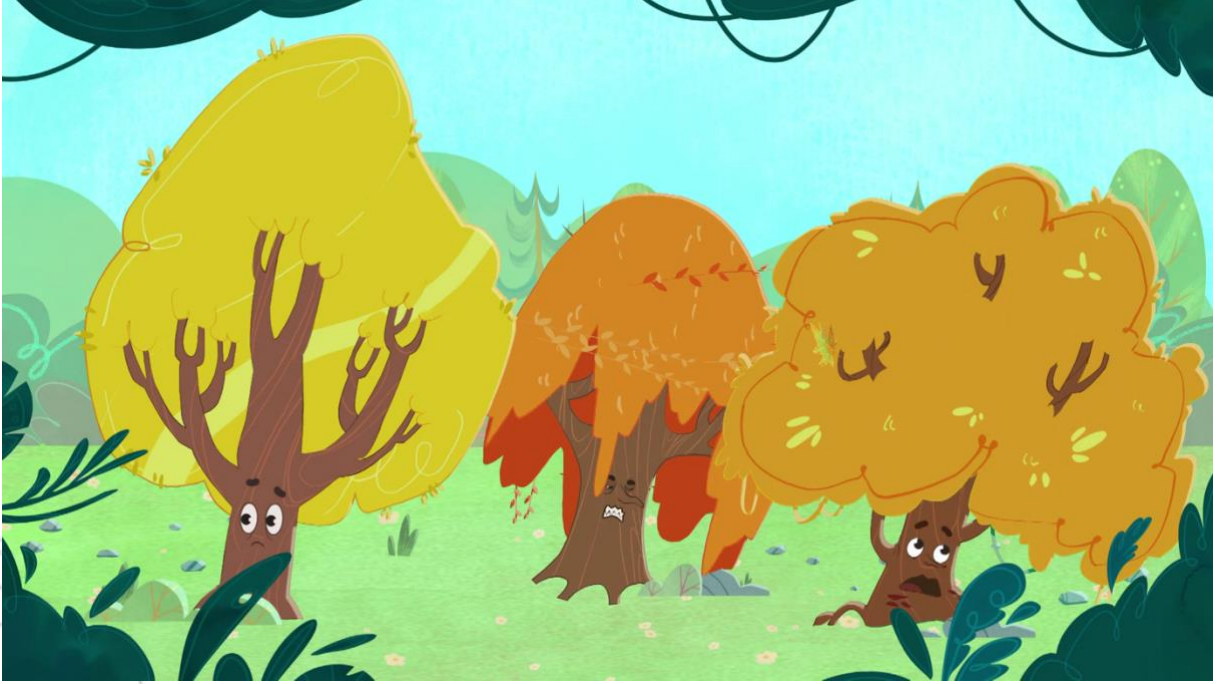
Selvinin yanında kocaman bir çam ağacı varmış. Konuşulanları işitmiş ve kuşa o da kucak açmış, kışı kendi dalları arasında da geçirebileceğini söylemiş.

Selvi ağacı “İyi ama senin yaprakların incecik; aralarından rüzgâr geçer, misafirimiz üşüyebilir, benim dallarım daha korunaklı” demiş. Yine de çam ağacına kış boyu olduğu yerde kalırsa rüzgârı kesebileceğini, böylece kiraz kuşunun kışı çok daha kolay atlatabileceğini de söylemiş.

Çam ağacı “Siz hiç merak etmeyin. Hem zaten nereye gideceğim ki” demiş gülerek.

Hemen yanı başlarındaki ardıç ağacı da söze katılmış ve acıktıkça yemişlerinden istediği kadar yiyebileceğini söylemiş kiraz kuşuna.

Yaralı kuş o kadar mutlu olmuş ki, "Hepinize çok teşekkür ederim. Daha şimdiden kendimi iyi hissetmeye başladım bile" deyip selvi ağacının dalında kendisine çok güzel, korunaklı bir yuva yapmış ve oraya yerleşmiş.

Günler günleri kovalamış, havalar iyiden iyiye soğumuş. En güçlü rüzgârlardan poyraz, bir esmiş, bir esmiş ki ormandaki ağaçların yaprakları tit tir titremeye başlamış. Bu sırada poyraz, selvinin dalları arasına sığınmış olan kiraz kuşunu fark etmiş. Biraz izleyince çam ağacının bu yaralı kuşa nasıl siper olmaya çalıştığını, ardıç ağacının kuşu meyveleriyle nasıl beslediğini görmüş. Kıyamamış ve hemen yanlarından uzaklaşmış. Ama rüzgâr bu, durmak yakışır mı? Ormanın geri kalanında sabaha kadar esip durmuş. Hem de öyle bir esmiş ki kayının, meşenin, söğüdün üzerinde küçücük bir yaprak bile kalmamış. O günden sonra kış mevsimi ne kadar soğuk ve çetin geçse de kiraz kuşuna yuva olan iğne yapraklı ağaçların yaprakları bir daha hiç dökülmemiş.

Yaralı kiraz kuşuna ne mi olmuş? O da iyileşmiş ve iğne yapraklı ağaçların yaptığı iyiliği hiç unutmamış.

Bu masal da burada bitmiş. Gökten üç elma düşmüş. Biri masalı anlatanın, biri dinleyenlerin, biri de zor durumda kalanlara yardım elini uzatanların başına...

Sevgili çocuklar, bir selvi ağacı gördüğünüzde ona daha dikkatli bakın. Belki siz de dallarına yuva yapmış bir kiraz kuşu görebilirsiniz.

İyi uykular.